

[Johan Asmussen.]

håber jeg, at det ærede medlem vil være enig med mig i, at der er gode og reale grunde til, at Danmarks radio ikke kan udlevere specificerede regnskaber for hver enkelt udsendelse, men at der i øvrigt ikke er tale om, at der skal være noget som helst hemmelighedskræmmeri med hensyn til, hvordan licensindtægterne bliver anvendt.

Jeg kan således oplyse, at man for tiden undersøger muligheden af at udarbejde gennemsnitsregnskaber for forskellige kategorier af udsendelser, f. eks. en TV-teaterudsendelse, således at man kan bedømme forholdet mellem udgifter til medvirkende, dekorationer m. v., og det er hensigten, at disse gennemsnitsregnskaber kan offentliggøres.

Af *Kai Moltke* til boligministeren (28. august 1965):

„Anser ministeren det for lovligt — og i overensstemmelse med gældende boliglovgivnings målsætning — hvis sociale boligselskaber, som diskuteret i Albertslund, afhændede de dér opførte boliger, bestemt for mindrebedimlede lejere, til nogle af beboerne som private ejerlejligheder med ret til videresalg, eventuelt til spekulationspriser? Kan boligselskaber — hvis en sådan juridisk mulighed foreligger — afhænde husene til omkostningspris eller efter fri markedsværdi, og berettiger lovgivningen den lokale kommunalbestyrelse til at give lånegaranti ved en sådan transaktion som antydet af borgmester Hans Nielsen?“

Når jeg retter ovenstående spørgsmål til den højtærede boligminister, er baggrunden den aktuelle diskussion, der i nogle uger er blevet ført på beboermøder blandt Albertslunds lejere og i visse dele af pressen angående de praktiske muligheder for nogle lejerers overtagelse af boliger opført af sociale boligselskaber og bestemt for mindrebedimlede som private ejerlejligheder og med ret til videresalg efter dagspriser. Den særlige typehusform i Albertslund åbner jo visse tekniske muligheder i denne retning, og det ville derfor også være ønskeligt fra boligministeriet at få belyst spørgsmålets juridiske og sociale side. En eventuel ud-

vikling i denne retning i Albertslund ville jo kunne få ret vidtrækkende følger for hele det sociale byggeris fremtidige retning. Desuden har de hittidige drøftelser været præget af store uklarheder, hvad der har været medvirkende til at udbrede panikstemninger med hensyn til fremtiden.

Til spørgsmålets første side må vel tages i betragtning, at byggebevillinger og statsstøtte til Albertslund jo er givet som et led i at fremme socialt byggeri for mindrebedimlede lejere: altså med et klart socialt sigte inden for rammen af moderne byggeri og inden for lovens i forvejen alt for snævre rammer med en årsrate på kun omkring 10.000 boliger reserveret understøttet socialt byggeri. At boliger af denne art gennem køb og salg fra boligselskabers side skulle kunne overføres til rent privat enkeltmandseje med ret til videresalg til dagspriser, forekommer mig i høj grad stridende både mod boliglovens målsætning og enkelte bestemmelser. Det ville jo være at overdrage enkelte bemidlede samfundsborgere med den nødvendige kontante kapital til udbetaling ganske særlige privilegier, der ved fremtidig handel let kunne misbruges. Jeg vil derfor gerne efterlyse den højtærede boligministers principielle standpunkt til denne side af sagen. Boligministeriets samtykke må vel under alle omstændigheder være en væsentlig faktor i sagen. Kan en sådan sanktion tænkes givet overhovedet?

Hvis ministeren mener, at sociale boligselskabers ejendomme under visse omstændigheder og med boligministeriets sanktion kan afhændes, rejser der sig i tilfældet Albertslund en række andre juridiske problemer, jeg gerne vil have fuldt afklaret. Der er i første række nogle principielle spørgsmål vedrørende salgsbetingelserne. Kan sociale selskaber sælge boliger til deres lejere til noget i retning af omkostningsprisen, eller vil fuld markedspris efter boliglovens principper ikke være en forudsætning? I modsat fald bortforæres en del af boligselskabernes investerede formue jo vilkårligt til enkeltpersoner, hvis eneste adgangskriterium er besiddelsen af de nødvendige kontanter. Dette ville jo være så meget mere betænkeligt, eftersom der ved ejerlejligheder dårligt kan tænkes nogen begrænsning af fremtidig salgspris ved overdragelse til andre. Albertslund kunne under sådanne for-